

СМЪРТТА

ЖИВОТЪТ МИ КАТО СМЪРТ

ЧЕРНА КОМЕДИЯ

enthusia**s**t

Der Tod
Mein Leben als Tod
Originally published as: „Mein Leben als Tod“
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2014

Смъртта
Животът ми като Смърт

© Татяна Жилова, преводач, 2017
© Стоян Атанасов, *Kontur Creative*, художник на корицата, 2017
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017
ISBN 978-619-164-258-8

СМЪРТТА
ЖИВОТЪТ
МИ КАТО
СМЪРТ
ЧЕРНА КОМЕДИЯ

Превод от немски *Татяна Жилова*

enthusiast
София, 2017

Съдържание

Пролог /9

Преселение 2.0 /11

Младежки години /20

„Смърт“ ООД /20

Компрометиран до кости /26

Из дневника на Малката смърт 1 /28

Тема табу /30

Баснята за Живота и Смъртта /34

Котешка депресия /35

Първо поръчение /38

Ученическите години на едно момче с коса /43

Из дневника на Малката смърт 2 /46

Закуска с Луцифа /48

Внимание! Смъртта пътува с нас! /53

В предверието на Смъртта /59

Приказка за лодкаря и неговата жена /63

Смърт при полицейска проверка /65

Ванилия идея /67

Из дневника на Малката смърт 3 /72

Из фотоалбума на Смъртта 1 /74

Да си стъпиш на краката /79

Смъртта се нанася /79

Смъртта готви /83

Скучно до смърт	/86
Преметнат	/91
Смърт при психолога	/97
Щастието на хората	/100
Уволнен	/104
Напълно готов	/108
Армагедон с Луцифа	/112
Мъртвешки танц	/116
Приятели за цял живот	/122
Смъртен страх	/126
Долният свят	/130
Докато Смъртта ви раздели	/134
Финалът	/138
<i>Из фотоалбума на Смъртта 2</i>	<i>/143</i>
<i>Най-сетне правилна смърт</i>	<i>/148</i>
Смъртта прави всичко по... новому!	/148
Слова за вечността	/154
Смъртен полет	/157
Интервюта със Смъртта	/161
Истинският рай	/165
Смърт по телефона	/171
Гробищен шепот	/174
Хайде Фридрихс	/179
Кореспонденция със Смъртта	/182
Не ме ли позна?	/184
Модната колонка на Смъртта	/188
Пускай кепенците!	/190
От името на Смъртта	/192
Смърт в градския транспорт	/194
Имейл кореспонденция със Смъртта	/197
Фалшиво до небесата	/200
Спортът е убийство	/204

Ти си това, което работиш /207
Смърт в супермаркета /209
Четката за зъби на Обеликс /213
Идва времето, идва Смъртта /218
Из лексикона на Смъртта /219

Из фотоалбума на Смъртта 3 /225

Епилог /231

Приложение /233

Пролог

Прадедите ми са били Смърт. Баба ми също, както и баща ми.

Затова не е изненадващо, че макар и малко насила, един ден и аз ще трябва да тръгна по необичайните стъпки на моите предшественици, наследявайки неблагоприятната задача да управлявам най-ужасяващия семеен бизнес на всички времена. Както при повечето човешки деца, в ранните си мечти и аз виждах себе си като лекар или пожарникар, при все че тези две професии никога, в нито една епоха, не са били поверявани на потомък на нашия род. Но няма какво да се оплаквам – това е една сигурна професия, незастрашена от кризи. Може дори да носи удоволствие, защото постоянно се работи с хора. Знаем, това вероятно ще разгневи много от вас. На пръв поглед Смъртта и удоволствието са несъвместими понятия. И точно в това е основният проблем на моята работа. По принцип винаги накрая става най-весело. Иначе казано – който се смее последен, се смее най-добре. За съжаление, колкото и да е трагично това, досега никой не се е върнал да разкаже колко много истина има в тази малка мъдрост. В крайна сметка просто не си струва усилията да устройваш мили изненади и да осъществяваш добрите си намерения, когато никой не ги разбира и винаги се очаква най-лошото. Незнанието поражда страх – така е било винаги. Досега.

Вече е крайно време за промяна на имиджа и разбулване на мрачния ореол, който обгръща моята професия. Вътрешно аз всъщност не съм лошо момче. По дяволите, и

аз имам сърце. И аз понякога съм тъжен и нетърпелив, но по-често съм весел и се смея с удоволствие. Можете ли да ме осъдите за това? Добре, признавам си: понякога припявам фалшиво шлагерите, които чувам по радиото. Лично аз намирам този факт за твърде шокиращ. Но всеки има своите странности.

Според една народна поговорка: „Най-добрите умират най-рано“. Е, тогава не би ли се почувствал зле, че си още жив, кажи си честно? Това в крайна сметка би означавало, че само най-големите идиоти остават на този свят. А кой би искал доброволно да се причисли към тях? И въпреки това Смъртта има проклето негативен облик. Наясно съм, разбира се, че за повечето хора ще бъде необичайно да разберат, че ще бъдат посрещнати в отвъдното по коренно различен от предполагаемия начин. Организирано. С перфектно обслужване. Весело. Даваме всичко за клиента. Най-малкото, той дава всичко от себе си. Затова е тази книга.

Най-сетне. Като всичко на този свят.

Опит да разцъфне една усмивка там, където са царували страх и мълчание. Това са историите, които пише Смъртта. А също и Животът.

Моят живот като Смърт.

Преселение 2.0

– Господин Якобс, вече три пъти предъвахме подробностите. Осигурих ви дори два дни повече, за да можете да се сбогувате с близките си. Време е да тръгваме! Последно: ладия или тунел?

Да си мил в моята професия, се оказва по-трудно, отколкото си мислех. Всеки път едно и също. Няма никаква полза да им се подарява допълнително време. След като и то изтече, им е дори по-трудно, отколкото преди.

– Не бихте ли могли... още някой ден? – пита отново Вернер Якобс с очакване.

– Не – този път оставам непреклонен. И бездруго заради досегашното протакане отивам право в Дяволската кухня!

За щастие човекът не подозира, че споменатата кухня в отвъдното е култов ресторант, който, обратно на поговорката*, разполага със сериозна клиентела. Кореняците направо го обожават.

Моят клиент като че ли започва да се примирява със ситуацията.

– Добре, разбирам. Проявихте достатъчно търпение.

– Чудесно, тогава бихме могли да уредим нещата – отдъхвам си. – Въпросът ми все още е: ладия или тунел?

* *In des Teufels Küche kommen* е немски фразеологизъм, букв. *Отивам в кухнята на дявола*. Означава „навличам си беди“. Близък по значение до българските фразеологизми „Дърпам дявола за опашката“, „Слагам си главата в торбата“, „Отивам в устата на звяра“. – Бел. прев.

Господин Якобс се оглежда несигурно, след което се прокашля и отвърща смутено, но съвсем доброволно:

– Май предпочитам тунела. Честно казано, винаги ми е било чудно какво толкова странно намират всички в придвижването към отвъдното с ладия. Възобновяването на водния път още не ни излиза на сметка, въпреки че съм убеден в предимството му пред непосилната при днешните цени на тока светлина в края на тунела. Още повече, слухът за предимствата на водния път тепърва започва да се разпространява. На слуховете в моята професия в известен смисъл може да се разчита. Ние все пак сме подobaващо подготвени: феерично осветени фонтани, приключенски водолазни курсове, огромни водопади и макар в повечето случаи пътникът да е сам, басейн на палубата с шезлонг и хавлия за лична употреба. Обаче – не! – чудесните ни оферти почти винаги остават неизползвани, защото хората прекарват живота си в мрак и разчитат на светлинката в края на тунела. Старите навици трудно се изкореняват.

– Не забравяйте: вървете право към светлата точка! – бръщолевя стандартните си реплики. – Не се отклонявайте, не заговаряйте непознати хора. Като преминете, ще бъдете посрещнат от няколко роднини, които ще ви упътят по-нататък.

– Леля Ерна няма да е там, нали! – ужасява се старецът.

– Не се тревожете, изпратили сме леля Ерна на премиера в операта в Казабланка.

– Има опера в Казабланка?

– Аха, предлагането се определя от търсенето. Амадеус вече планира мюзикъл.

– Да нямате предвид този Амадеус, за когото си мисля? – оживява се изведнъж Вернер Якобс.

– Точно него имам предвид. Доста шантав тип, трябва да кажа.

– Значи ли това, че ще се запозная с Моцарт?

– Ако продължите да се разтакавате, той вероятно ще се прероди в славей и ще пропуснете тази уникална въз...

– Ами какво чакаме тогава? – прекъсва ме енергично Вернер Якобс. – Аз отдавна съм готов.

Понякога с ужасяваща закономерност установявам, че хората лесно се съгласяват с всичко, само и само за да се запознаят лично с някое величие. В отвъдното гъмжи от знаменитости. След първоначалното запознанство блясъкът им се загубва изненадващо бързо.

– Решихте ли кои спомени искате да вземете със себе си? – задавам протоколния въпрос. – Имайте предвид, че няма връщане назад.

– Аз... м-мисля... вече – заеква пътникът. – О, момент... не... ох, щях да забравя да взема спомена за вкуса на майчиния чийзкейк. А приживе не можех без него. Смешно, нали?

Да се чудиш що за излишен мисловен боклук опаковат хората при преселението си в отвъдното. Но клиентът винаги има право. Самият аз така исках.

– Окей, ароматен спомен за домашния чийзкейк – записано. Ще бъде доставено в близките дни. Имате право на рекламация в двуседмичен срок.

– О, колко практично.

– И така, отпуснете се назад. Всичко ще бъде наред, господин Якобс. Напускаме тялото след три, две, едно...

– Момент! Стоп! Аз...

– Какво има пак? – въздъхвам.

– Ами, като се замисля, предпочитам ладията.

Под качулката на робата ми разцъфва усмивка.

– Значи все пак ладията, а не тунелът. Разбрано, променяме резервацията. Не е проблем.

Е, добре. Би било идиотско, ако не успеем да възобновим занаята на Харон*.

* Харон – лодкарят в древногръцката митология, който пренася душите на мъртвите по река Стикс. – Бел. прев.

– Само че... аз не мога да плувам! Ако падна във водата...

– В случай че все още не сте осъзнали – опитвам се да го успокоя, – за в бъдеще няма да ви се налага да се безпокоите, че ще се удавите. По дяволите, отпуснете се най-сетне!

Вернер Якобс спокойно се отпуска в леглото си, а аз включвам на автопилот. Забавяне на пулса. Спиране на дишането. Понижаване на телесната температура. Всичко е рутинно. Като се сетя колко бях нервен първия път. Напълно излишно при това – ако нещо се обърка, в най-лошия случай пациентът ще оживее. Определено има професии, които са натоварени с повече отговорности и по-тежки последствия.

– Сърдечният ритъм спира след три, две, едно... Сега.

В голямата, уютна спалня на „Шапершрасе“ 29 настава спокойствие. Завесите се полюшват леко от топлия летен ветрец, който, сякаш по поръчка, точно в този момент влиза през откренатия прозорец. Утринното слънце изгрява. Пускам на господин Якобс лентата с най-хубавите моменти от живота му. Това ще го занимава известно време. Междувременно пиша съобщение на Харон в *WhatsApp*, че клиентът вече чака и ладията трябва бързо да бъде приготвена. Надявам се да не го хващам на средата на закуската му в „Кухнята на Дявола“.

– О-о-о, аз летя – установява с учудване клиентът ми. Очевидно филмът с върховните моменти от неговия живот е бил късометражен. – Това аз ли съм там долу?

– Вашето тяло, да – отвърщам честно.

– Чувството е много приятно. Така ли ще бъде винаги?

– Изчакайте още малко. Ще бъде много по-хубаво. – Включвам безплатно бонус за щастливи чувства.

– Юху-у-у – възклива възрастният мъж до мен. – Честно казано, не мислех, че това е възможно. Трябва да си

призная, имах напълно погрешна представа за вашата професия.

– Така е с повечето хора. Аз се боря с някои... да ги наречем, предразсъдъци. Но ако щете вярвайте, нашето предприятие работи интензивно за един по-добър имидж.

– Продължавайте в същия дух, добри човече. Ако ви трябва препоръка или удостоверение за професионален опит...

– ... ще дойда право при вас, обещавам. А сега ви оставям да се насладите на пътешествието си, господин Якобс.

Понякога се чувствам адски обезкуражен. Впрягаме всичките сили на предприятието да се постигне върховно ниво на услугите, но на този свят просто никой не ни разбира. Въпреки че аз лично съм върнал няколко човека, за да докладват за положителния си опит по време на настъпването на Смъртта. В обществените класации достоверността на щастливите предсмъртни преживявания се нарежда някъде между срещите с НЛО и предизборните обещания на политиците. Но аз вече престанах да се ядосвам. Предполагам, че лекарите се стараят да подхранват страха на човечеството от мен по икономически причини. Може би трябва да заснема един разбулващ истината документален филм. Но, моля, без Брад Пит* в главната роля. Защото тогава повечето ще бъдат разочаровани, когато Мое Нищожество застане пред вратата им.

– Изгледът е впечатляващ – изтръгва ме от мислите ми моят въодушевен спътник.

– Да, всеки път преоткривам красотата му – добавям с обичайния си меден гласец. – Известно време ще се носим свободно във въздуха. Мога ли да ви предложа нещо, господин Якобс?

* Авторът има предвид филма „Да срещнеш Джо Блек“, в който ролята на Смъртта се изпълнява от актьора Брад Пит. – Бел. прев.

– Много мило, господин Смърт. Наричайте ме Вернер, моля. Дали разполагате с доматен сок?

– В огромни количества, Вернер, това е предпочитаната напитка на нашите клиенти.

– Боже, да летиш, е прекрасно. Всъщност тук на ванилия ли мирише?

– Познахте. Много сте наблюдателен, това е новият ми парфюм. Как ви се струва?

– Необходимо е време да се привикне, но при всички случаи миришете по-добре, отколкото Смъртта, която си представях.

– Виждате ли, точно това беше и целта ми.

От уредбата се разнася съобщение.

– Поради неправилно разположен труп по трасето се налага непредвиден престой. По-нататъшното ни пътуване към подземна гара Йордан се отлага за неопределено време. Въпреки това ще опитаме своевременно да достигнем всички запланувани смъртни цели чрез изобилно пушене и пиене. Молим да ни извините за неприятностите и се надяваме, че няма да ви безпокоим никога повече.

– Ако съм разбрал правилно, господин Смърт, вече не трябва да ме е грижа за времето, нали? – повдига рамене господин Якобс.

Усмихвам се леко. Тук всеки се научава бързо. Може би човечеството не е чак толкова безнадежден случай, както баща ми все повтаряше. Трябва да му дам шанс. Ако обаче и то е склонно да ми даде.

Потребителски форум

По-добре не можеше и да бъде! Първоначално бях скептично настроен, все пак това е първото ми преселение в отвъдното, но само след секунди се убедих в

приятелското отношение и професионализма на отговорния служител. Действително лентата на живота ми беше доста оскъдна (Тази услуга няма претенции за изчерпателност и ще бъде преработена незабавно – бел. ред.), но общото впечатление без съмнение беше много добро. Който мисли, че вече е видял всичко на този свят, няма да бъде разочарован от Смъртта. Ако имах възможността, бих си резервирал повторна Смърт и бих препоръчал услугите ѝ на приятели, семейството си и роднините. Давам десет от десет... кости. Смело напред!

*С най-добри пожелания,
Вернер Якобс*

13 юзъра коментираха този пост

Tim G:

Честно казано, преди Смъртта беше тайнствен тип и беше още по-добър!!! Така умирането е още по-мейнстрийм и комерсиализирано. Адски тъпо.

Froschkönig19:*

Пълни глупости. Това не е истинската Смърт. Който се хване на това, сам си е виновен.

Prinzessin_dollar:

Демоде. Смърт и умиране. Нещата не са помръднали и с милиметър през последните няколко века. Чувала съм го безброй пъти. Между другото всеки го знае. Няма ли най-сетне да дойде нещо ново?

* От немски ез. *жабокът принц*. – Бел. прев.

Boris Bum-Bum Bobbele B.:

Смърт, която мирише на ванилия, не може да бъде приета насериозно. Невероятно е колко бързо могат да се компротират някои имена. Тъпо.

Ksfjnsdhjvh:

Знам от сигурен източник: Цялата тая мистерия с края на живота е просто една измишльотина на американските тайни служби, които искат с това да потулят нещо по-голямо. Не се оставяйте да бъдете измамени. Живейте си живота.

#NSA #Kennedy #Prisma #area51 #9/11 #elvis

Der Insider:

Познавах един, чиято приятелка казваше, че Смъртта изобщо не е толкова хубава, както всички казват.

DreamboyBlue:

Никога 10 от 10 кости. Макс 9!!!

Luci666:

Е, аз пък се кефя на този Смърт ;-)

the hunter @Luci666:

нямаш ник'ва идея за материята. този смърт с неговото плоско преселение ми се струва ниска топка. в днешно време има по-добри начини да се разделиш с живота. виж в youtube!

Mandy:

LOL

мале к'ва дискусия става

(rofl)

Крайно неприятни сте

yolo, man

Проф. д-р Дитрих Кьорнер:

Авторът, чрез своето безкритично изобразяване на процеса, безсъмнено се е развенчал като неспособен бърз-ривец, един безпринципен самохвалко, чиито истински намерения остават в сянка. От това повече от несвързано съобщение за мен и за всеки дух с ясен човешки разум става ясно едно: завръщането на Смъртта междуременно е неизбежно.

Hier kommt Kurt:*

Звучи добре, ако има още свободни места, идвам с жена си. Правят ли отстъпка за ранни записвания?

Brainfaktor3000:

Епичен провал! Умиращката е толкова *old school*.

Как може в наши дни някой да се занимава с това???

* От нем. ез. *Ето го и Курт* – Бел. прев.

Из фотоалбума на Смъртта 3

Гратис

На летището постоянно ме гледат с
насмешка... Тъп розов куфар

Винаги се качвам най-отзад, иначе ще се чуе кански писък

Смърт пред Канцлерството

На покупки

Без каска – тя разваля прическата

Смъртта
Животът ми като Смърт

Превод *Татяна Жилова*
Редактор *Христина Мираз*
Художник на корицата *Стоян Атанасов, Kontur Creative*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Немска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 15
ISBN 978-619-164-258-8

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ №20, тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ ЕАД

ДРЪЗКО, ЧЕРНО, КУЛТОВО ЧЕТИВО

Това е книга, в която Смъртта среща хората, но хората не срещат смъртта си.

Това е книга, която НЕ взема жертви. Но това е книга, която може да ви умори от смях!

Повярвайте, нито един читател не е пострадал, докато чете тази книга. Но на много души могат да им се подкосят краката, докато прелистват тези страници.

Време е за равносметка и авторът господин Смърт ни помага да си я дадем много, много преди Края. Той самият е свидетел как хората живеят живота си и често се пита защо правят толкова много за тялото си, а за душата си – толкова малко.

Господин Смърт, като всички смъртни, има страхове – от зболекаря, от баща си, от възможността да не си намери дом, приятели и дори страх от летене, но смело се изправя срещу тях и ги преживява. Така, както на нас, хората, често ни се налага...

Прегърнете смело тази книга, ако вярвате, че смехът е по-силен от смъртта.

ISBN 978-619-164-258-8

9 786191 642588

Цена 14,00 лв.